

Wyrok z dnia 17 października 2008 r.

II UK 65/08

Przepis art. 12 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 ze zm.) jest zgodny z art. 32 Konstytucji RP.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca), Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 października 2008 r. sprawy z wniosku Jana S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w S. o rentę, na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2007 r. [...]

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 20 września 2006 r. [...] Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu Janowi S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z odebraniem rodzicom w okresie od sierpnia 1944 do kwietnia 1945 r. z uwagi na to, że ustawa z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach i niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (jednolity tekst: Dz.U. 2002 r. Nr 42, poz. 371 ze zm.) nie przewiduje świadczeń pieniężnych dla osób, które zostały uznane za kombatantów w myśl przepisu art. 4 ust. 2 tejże ustawy.

Odwołaniem z dnia 23 października 2006 roku Jan S. zaskarżył decyzję organu rentowego. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości z tych samych powodów co w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2007 r. [...] Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie ubezpieczonego, ustalając, że Jan S. (urodzony 26 maja 1941 r.) w sierp-

niu 1944 r. został odebrany matce i po krótkim pobycie pod opieką Rady Głównej Opiekuńczej w W. został wywieziony w celu eksterminacji do Austrii - do obozu w L., gdzie przebywał do zakończenia wojny (tj. 9 miesięcy). Na mocy decyzji Kierownika Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 2 sierpnia 2006 r. Janowi S. przyznane zostały uprawnienia kombatanckie na zasadzie art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach. W dniu 16 sierpnia 2006 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych-Oddziale w S. wniosek o przyznanie mu renty inwalidy wojennego. Decyzją z dnia 20 września 2006 r. ZUS odmówił ubezpieczonemu prawa do renty inwalidy wojennego.

Sąd Okręgowy - uzasadniając swe rozstrzygnięcie - podkreślił, że zgodnie z treścią art. 1 i 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 ze zm.), inwalidom wojennym i wojskowym przysługuje - między innymi - renta inwalidzka, czyli świadczenie o przyznanie którego ubiega się ubezpieczony. Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego kombatantom będącym inwalidami wojennymi lub wojskowymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin. Kombatantami w rozumieniu art. 1 ustawy z 24 stycznia 1991 r. są osoby, które brały udział w wojnach, działaniach zbrojnych i powstaniach narodowych, wchodząc w skład formacji wojskowych lub organizacji walczących o suwerenność i niepodległość Rzeczypospolitej Polskiej. Świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o kombatantach, przysługują na zasadach określonych w tych przepisach również osobom, które zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa pozostającego w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 tej ustawy. Za inwalidztwo pozostające w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach, uważa się inwalidztwo będące następstwem zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób powstałych w związku z tym pobytem (art. 12 ust. 2 i 3). Wnioskodawca zdaniem Sądu Okręgowego należy do innej kategorii osób, a mianowicie do wymienionych w art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach, co nie pozwala na przyznanie mu świadczeń rentowych z ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych „jako dzieci odebrane rodzicom w celu poddania eksterminacji”.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją Jan S., zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 1 i 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, poprzez przyjęcie, że nie przysługuje mu uprawnienie inwalidy wojennego, w tym renta inwalidzka. Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu dochodzonego świadczenia, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, iż zarówno ZUS Oddział S., jak i Sąd Okręgowy w Szczecinie, nienależycie zapoznał się z materiałem zgromadzonym w sprawie. Po przeszło 30-latach jego starań o przywrócenie mu uprawnień kombatanckich przyznano je decyzją Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych [...] z dnia 2 sierpnia 2006 r. Podstawą decyzji było potwierdzenie przez Prezesa IPN, wydane na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy o kombatantach. W uzasadnieniu decyzji Prezes IPN stwierdził, iż ubezpieczony przebywał w obozie w L. w Austrii. Mając na uwadze powyższe ubezpieczony podniósł, iż został pozbawiony możliwości stwierdzenia przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, czy zranienia, kontuzje bądź inne obrażenia lub choroby był związane z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach. Zatem organ rentowy - bez analizy uzasadnienia decyzji Prezesa IPN oraz bez przeprowadzenia badań lekarskich - arbitralnie stwierdził, że uprawnienia skarżącemu nie przysługują. Mając na uwadze fakt, że skarżący podpada także pod dyspozycję art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o kombatantach oraz fakt, że nie poddano skarżącego badaniom zgodnie z art. 12 ust. 4 tej ustawy, Jan S. wniósł o uwzględnienie apelacji.

W odpowiedzi na powyższą apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 6 listopada 2007 r. [...] oddalił apelację, powołując w motywach, że nie zawierała żadnych argumentów mogących podważyć prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Sąd ten w sposób rzetelny i wszechstronny przeprowadził postępowanie dowodowe, wyjaśniając w jego toku wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, zaś dokonując oceny zgromadzonych dowodów nie naruszył normy art. 233

§ 1 k.p.c. W oparciu o tak zebrany materiał dowodowy Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz przedstawił rozważania prawne, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne. Swoje orzeczenie Sąd Okręgowy uzasadnił wyczerpująco, zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty skarżącego odnośnie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 1 i 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i dokonał właściwej subsumcji przepisów. Z uzasadnienia decyzji Prezesa IPN [...] z dnia 30 maja 2006 r. nie wynika bowiem, ażeby uznano, iż skarżący przebywał w miejscach odosobnienia, w których pobyt dzieci do lat 14 miał charakter eksterminacyjny, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa, a więc aby w jego przypadku zachodziły przesłanki z art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o kombatantach. Wręcz przeciwnie, decyzja powyższa jednoznacznie potwierdziła, iż Jan S. został odebrany rodzicom w celu poddania eksterminacji, a jako podstawę decyzji wskazano art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach. Powyższego ustalenia nie zmienia okoliczność, iż skarżący rzeczywiście przebywał w obozie w L. w Austrii. Prezes IPN uznał tę okoliczność za udowodnioną na podstawie samych twierdzeń skarżącego i to właśnie ona wpłynęła w głównej mierze na ustalenie, iż ubezpieczony został odebrany rodzicom w celu poddania eksterminacji. Powołując się bowiem na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Katowicach z 8 czerwca 1995 r., SA/Ka 1023/94, Prezes IPN stwierdził, iż poddanie dziecka eksperymentom pseudomedycznym może być przejawem poddania go eksterminacji w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach, skoro w rozumieniu tegoż przepisu Jan S. został uznany za osobę, która jako dziecko została odebrana rodzicom w celu poddania eksterminacji, zatem przyznano mu uprawnienia kombatanckie, co nie oznacza, iż został on uznany za kombatanta w myśl przepisów ustawy o kombatantach. Ustawa wyraźnie rozróżnia status kombatanta oraz osoby, do której jedynie stosuje się przepisy o kombatantach i tylko kombatantom będącym inwalidami wojennymi lub wojskowymi, członkom rodzin pozostałym po kombatantach będących inwalidami wojennymi lub wojskowymi, osobom, które zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa (niezdolności do pracy) pozostającego w związku z pobytem w miejscach, o których

mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 oraz członkom rodzin pozostałym po osobach pobierających w chwili śmierci rentę z tytułu inwalidztwa, przyznaje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Uprawnienia takiego nie przewiduje się zaś w odniesieniu do pozostałych osób, w stosunku do których stosuje się przepisy tejże ustawy.

Chybiony był - zdaniem Sądu Apelacyjnego - też zarzut wyrażony w apelacji, dotyczący pozbawienia możliwości stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS w przypadku ubezpieczonego, „czy związek zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub jego chorób był związany z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach”. Po pierwsze, wskazać należy, iż nie było podstaw do przeprowadzenia badań celem ustalenia związku zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób z pobytem Jana S. w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach, a także związku jego niezdolności do pracy z takim pobytem, albowiem ani na mocy decyzji Prezesa IPN, ani też mocą decyzji Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych nie zostało uznane, ażeby ubezpieczony przebywał w miejscach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach. Tymczasem zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o kombatantach o spełnieniu warunków, o których mowa w art. 21 (między innymi co do potwierdzenia faktu pobytu w miejscach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy) orzeka Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych lub osoby przez niego upoważnione, na podstawie udokumentowanego wniosku zainteresowanej osoby oraz rekomendacji stowarzyszenia właściwego dla określonego rodzaju działalności kombatanckiej. Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych nie stwierdził w wydanej przez siebie decyzji, iż ubezpieczony przebywał w miejscach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach, a zatem nie można uznać, jakoby niezasadnie nie poddano skarżącego badaniom zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o kombatantach.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zaskarżył skargą kasacyjną ubezpieczony, zarzucając mu: 1) naruszenie prawa materialnego, przez przyjęcie, iż ubezpieczony spełnia tylko przesłanki z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego i niezastosowanie w stosunku do ubezpieczonego art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz c ustawy o kombatantach, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że ubezpieczonemu nie przysługują świadczenia w oparciu o art. 12 ust. 1 i ust. 2 tejże ustawy, a w szczególności renta z tytułu niezdolności do pracy; 2) naruszenie

prawa materialnego przez zastosowanie w sprawie art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego - pomijającego osoby określone w art. 4 ust. 2 tej ustawy - jako niezgodnego z art. 32 Konstytucji.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2007 r. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2007 r. w całości a także o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 kwietnia 2007 r. [...] i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (w tym o kosztach zastępstwa procesowego) za wszystkie instancje.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wobec oczywistej zasadności skargi oraz art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., z uwagi na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, tj. konieczności rozstrzygnięcia czy art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o kombatantach jest zgodny z art. 32 Konstytucji, w zakresie w jakim pomija osoby wymienione w art. 4 ust. 2.

Ponadto skarżący złożył wniosek o zastosowanie w sprawie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) i przedstawienie Trybunałowi pytania prawnego co do zgodności art. 12 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach z Konstytucją. Zdaniem skarżącego zachodzą wątpliwości co do zgodności wskazanych przepisów z Konstytucją, a od odpowiedzi na to pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Zgodnie z art. 32 Konstytucji wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Nadto zgodnie z preambułą do ustawy o kombatantach „kombatantom oraz ofiarom represji należy jest głęboki szacunek wszystkich rodaków oraz szczególna troska i opieka ze strony instytucji państwowych, samorządów terytorialnych i organizacji społecznych”. Zdaniem skarżącego pominięcie osób wymienionych w art. 4 ust. 2 przy stosowaniu art. 12 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego jest naruszeniem Konstytucji, a w szczególności jej art. 32. Osoby wskazane w art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach zostały pozbawione prawa do świadczeń na podstawie art. 12 tejże ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga wymaga oddalenia z kilku powodów. I tak:

1. Spełnienie wymagania zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wraz z uzasadnieniem polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, lub że zachodzi nieważność postępowania, lub że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie tego wniosku powinno zawierać wyjaśnienie, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurystycznej (postanowienia Sądu Najwyższego z 6 lipca 2007 r., I CSK 206/07; z 27 lipca 2007 r., I CSK 226/07). Takie rozwiązanie legislacyjne wynika z faktu, iż skarga kasacyjna głównie ustanowiona została w celu ochrony i realizacji interesu publicznego. Sąd Najwyższy działa tu zatem zasadniczo dla dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienia Sądu Najwyższego z 6 lipca 2007 r., I CSK 206/07). Dlatego czyniąc zadość formalnym wymaganiom stawianym skardze kasacyjnej, określonym w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien przedstawić odpowiednie argumenty prawne, uzasadniające występowanie ściśle określonej w ustawie przesłanki. Takich argumentów *ad casum* brakuje co do przesłanki „oczywistej zasadności skargi”, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jest wręcz odwrotnie, bowiem skarżący przedstawia zagadnienie prawne, które wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, co oznacza, iż sprawa i skarga nie jest oczywista.

2. Jako drugą przesłankę powodującą - zdaniem skarżącego - konieczność rozpoznania skargi skarżący podaje występowanie zagadnienia prawnego sprowadzającego się do konieczności udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o kombatanach jest zgodny z art. 32 Konstytucji, w zakresie, w jakim pomija osoby wymienione w art. 4 ust. 2 tej ustawy. Rozważając ten problem Sąd Najwyższy ocenił, iż zakwestionowany przez skarżącego przepis jest zgodny z art. 32 Konstytucji. Stwierdzenie bowiem niekonstytucyjności ustawy wymaga obalenia

przemawiającego za nią domniemania iż jest ona konstytucyjna. Takiego wyводу w skardze brakuje. Skarżący twierdzi jedynie, że odmienne potraktowanie w zakresie świadczeń osób wymienionych w art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 jest sprzeczne z zasadą równości wobec prawa. Przede wszystkim twierdzenie skarżącego nie znajduje potwierdzenia w bogatym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego który uznając, że wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji zasada nakazuje „równo traktować równych, podobnych - podobnie, a nierównych - nierówno” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 października 2006 r., SK 41/05, OTK-A 2006 nr 9, poz. 126). Stąd wynika konieczność jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii), zatem wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną winny być traktowane równo - według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (zob. między innymi wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 7 lutego 2006 r., SK 45/04, OTK-A 2006 nr 2, poz. 15; 14 marca 2006 r., SK 4/05, OTK-A 2006 nr 3, poz. 29; 24 kwietnia 2006 r., P 9/05, OTK-A 2006 nr 4, poz. 46; 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006 nr 11, poz. 171). Dlatego ocena każdej regulacji prawnej badanej pod kątem zasady równości winna być poprzedzona dokładnym zbadaniem sytuacji prawnej podmiotów i przeprowadzeniem analizy zarówno dotyczącej cech wspólnych jak i cech różniących (zob. wyrok SK 45/04; oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 18 września 2006 r., K 27/05, OTK-A 2006 nr 8, poz. 105 i 16 października 2006 r., K 25/05, OTK-A 2006 nr 9, poz. 122). Należy przy tym podkreślić, że odmienne potraktowanie przez ustawodawcę adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną, nie musi stanowić o niekonstytucyjności przepisu ani oznaczać dyskryminacji lub uprzywilejowania, o ile opiera się na uzasadnionym kryterium różnicowania. Aby wskazać, czy dane kryterium może stanowić podstawę różnicowania podmiotów prawa, konieczne jest rozstrzygnięcie: czy pozostaje ono w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji; czy waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania, a także czy kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, normami czy zasadami konstytucyjnymi (zob. między innymi wyrok SK 45/04; oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 21 lutego 2006 r., K 1/05, OTK-A 2006 nr 2, poz. 18; 31 sierpnia 2006 r., P 6/06, OTK-A 2006 nr 8, poz. 95; 5 września 2006 r., K 51/05, OTK-A 2006 nr 8, poz. 100; 19 września 2006 r., K 7/05, OTK-A 2006 nr 8, poz. 107).

W regulacjach prawnych zawartych w art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach nie mamy do czynienia z podmiotami charakteryzującymi się w równym stopniu tymi samymi cechami. Powołane przepisy dotyczą dwóch kategorii osób. Stąd art. 12 ustawy o kombatantach w zakresie, w jakim różnicuje uprawnienie z zakresu zabezpieczenia społecznego tych osób, nie uwłącza art. 32 Konstytucji. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach obejmuje swym zakresem osadzonych: a) w obozach koncentracyjnych, b) w innych miejscach, w których warunki nie różniły się od warunków w obozach i pozostających w dyspozycji układu bezpieczeństwa, c) osadzonych w innych miejscach odosobnienia, w których pobyt dzieci do lat 14 miał charakter eksterminacyjny i dzieci te pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa; w gettach *etc.* Z kolei art. 4 ust 2 ustawy o kombatantach dotyczy tylko dzieci odebranych rodzicom w celu poddania eksterminacji lub w celu wynarodowienia. Przesłanką zaliczenia do tej grupy pokrzywdzonych nie jest ani osadzenie w miejscach zagłady, ani pozostawanie w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa. Stąd też uzasadnione jest odmienne traktowanie tych dwóch kategorii osób. Inny bowiem był wymiar ich cierpienia.

3. Wreszcie wypada zauważyć, iż Prezes IPN na wniosek zainteresowanego zaliczył go do kategorii opisanej w art. 4 ust. 2 ustawy. Stąd żądanie Jana S. zaliczenia go do grona osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o kombatantach jest bezzasadne. Tak też sprawę ocenił kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych w decyzji z dnia 2 sierpnia 2006 r.

A zatem skoro art. 12 ustawy o kombatantach nie uwłącza art. 32 Konstytucji RP skarga wymaga oddalenia jako nieuzasadniona i niespełniająca merytorycznie wymagań konstrukcyjnych przewidzianych dla skargi kasacyjnej, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie jest bowiem ani oczywiście uzasadniona, ani też rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie narusza przepisów art. 12 ustawy w związku z art. 32 Konstytucji.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.

=====